

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Lov om Apotekervæsenet.

Formanden: Der er omdelt et Underændringsforslag af Folketingsmanden for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) til Ændringsforslag Nr. 19 i Udvalgets Betænkning saalydende:

Ændringsforslag Nr. 19 affattes saaledes:

„§ 19 udgaar“.

Forslagsstilleren har Ordet.

Alfred Christensen: Naar jeg har tilladt mig midt under Forhandlingernes Gang at stille det Underændringsforslag, som er omdelt paa de Herrers Pladser, gaaende ud paa, at § 19 om Forbud mod Annoncering og Reklamering skal udgaa, er det begrundet ved den Diskussion, der fandt Sted i Gaar. Det synes mig at fremgaa som et Resultat af denne Diskussion, at § 19, som den er i Regeringens Lovforslag, paa ingen Maade er god eller antagelig, og det synes mig ved nærmere Overtanke, at det af et Mindretal i Udvalget stillede Ændringsforslag til § 19 ikke er fuldt godt eller rammer, hvor det skal. Jeg har derfor tilladt mig at stille Forslag om, at § 19 skal udgaa. De Herrers vil synes, at det er et radikalt Forslag, og jeg haaber, de slutter deraf, at det ogsaa er et godt Forslag. Jeg synes, at Forslaget er godt, eftersom vi i Fjor har vedtaget en Lov om Snyderi i Handel og om usund Reklame og om alle den Slags Ting, og jeg mener, at derved vil der være tilstrækkelig Beskyttelse for de umyndige i Aanden, og der vil være tilstrækkelig Anledning for Konkurrenter til disse Bandagister og Arkanahandlere at skride ind, naar de føler, at der sker noget galt ved Annoncerne. At der fra nogen af de Herrers Konkurrenters Side skulde være nogen Beskedenhed til Stede og Skyhed mod at foranledige Tiltale, kan jeg ikke tro. Efter at vi har faaet denne Lov, har der udviklet sig her i Landet i Kredse, som man slet ikke skulde tro vilde give sig af dermed, et Snuseri og Angiveri, som synes at være en rigtig god dansk Forretningsvej, og herefterdags vil Apotekere og medicinalhandlende samt Medicin-fabrikanter og Bandagister aldeles ikke behøve at skamme sig for at gaa den Vej, som den almindelige Lov anviser.

Hvis det imidlertid maatte vise sig, at denne Lov ikke kan bidrage tilstrækkeligt — der tales om, at den ikke vil være tilstrækkelig — til at forhindre skadelig Reklamering med daarligere Arkana — jeg kan ikke godt tro, at det er muligt, men hvis det nu maatte være Tilfældet, at denne Lov ikke er skarp nok —, vil der ikke være noget i Vejen for at give denne Lov et lille Tillæg. Jeg vil meget bede om, at vi ikke i selve Apotekerloven laver en Undtagelseslov for en hel Klasse af næringsdrivende, men at vi, hvis det maatte være nødvendigt — men ogsaa kun, hvis det maatte være nødvendigt — af samfundsnyttige Hensyn indfører Bestemmelser derom i Reklameloven. Det er Grunden, hvorfor jeg har stillet dette Ændringsforslag, og hvis det høje Ting vil følge mig — selvom det ikke følger mig helt i mit Ræsonnement, hvilket kan være det samme — saa langt, at det ser, der ikke har været nogen god Vej aabnet ved at følge Regeringens Lovforslag og ikke nogen fuldgod Vej ved at følge Mindretallets Ændringsforslag, bør det bruge den Udvej at lade § 19 gaa ud af Loven. Der vil saa blive tilbage til nærmere Overvejelse til tredje Behandling, hvis det skulde være nødvendigt, at finde en Form for enkelte af de Omraader, hvor den almindelige Lovgivning ikke strækker til.

Rørdam: Jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger til de forskellige Medlemmer, som har haft Ordet, siden jeg sidst talte, og jeg vil særlig rette enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen). Jeg beklager, at det ærede Medlem fra Kerteminde, som ellers synes at have en klar Opfattelse og Forstaaelse af mange Forhold, efter min Anskuelse ser saa skævt paa hele det her omhandlede Forhold. Det ærede Medlem ytrede, at hvis Medicinalkommissionen havde gjort et godt Arbejde, havde den i alt Fald givet et uheldigt Udtryk for sit Arbejde i Kommissionsbetænkningen. Det er mig ubegribeligt, hvorledes det ærede Medlem kan sige dette. Og naar det ærede Medlem endvidere mente, at saadanne Kommissioner skulde ikke være en Slags Overrigsdag, men at Rigsdagen stod frit og kunde kritisere en saadan Kommissionsbetænkning sønder og sammen, vil jeg dertil sige, at dette er kun delvis rigtigt. Naar der bliver nedsat en parlamentarisk Kommission, er det som Regel, fordi Rigsdagen ikke kan klare det paagældende Spørgsmaal selv og derfor